

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1924.—ΕΤΟΣ 6ον ΔΡ. 306

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιτομὴ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. **ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ**

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησίᾳ Δρ. 50.	Ἐξαμ. Δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	« Φρ. 50 — »	Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	« Δολ. 4. — »	Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ	« Λίρ. 1. — »	Σελ. 10

ἸΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλλη-
λογραφίας: 30 λεπτὰ ἢ λέξις δι' ὄλους. Διὰ
ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαι-
τεραί συμφωνίαι.

K. Korman

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ Η "ΣΦΑΙΡΑ",
ΘΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΗ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΙΣΑ ΤΕΛΕΙΩΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1.50

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΑΙ ΑΥΤΑΙ

ΜΙΑ ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
Καλέ μου Ρομέο

Σε ευχαριστώ για τη καλωσύνη που εχεις απαντώντας στο παρασμένο φύλλο της «Σφαιρας». Θα μου επιστρέφεις όμως να απαντήσω και πάλι, ερευνηντάς με μιά μιά τις τέσσαρες ερώτησεις σου.

ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Έξω σ' ένας κισσός μίκιν εποχή, που πόθαζε να φτάσει εις μπαλκόνι, μ' άρδαιον αν στο τοίχον την άρχή και πάντα ανεκρινόντα πού; φηλοίται.

ΚΙ' ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΟ ΦΙΝΑΛΕ ΑΥΤΟ

Σήμερα έλεγα πού; θ' αποχαιρετήσω για πάντα όλες της γλυκοφότες ελπίδες που ελγα για την ευτυχία μας... Πώς θ' αποχαιρετήσω για πάντα τα φράσι γλυκά ματάκια και τα μαλλιά σου τ' ανεκρίματα...

ERNESTE DAUDÉ

Σ' ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

Κάποιον βράδυ δύο μέρες μετά την άφιξιν του 'Αδριανού και την παραμονή άκριβώς της ημέρας που θα συνητάτο με τον Ραούλ η Φρανοίνα επροχώρησε προς τον 'Αδριανόν και του είπε με σοβαρά φωνή:

βίβλα, Λυσηροσέθη εναντίον του διότι δεν έζητησε τας άγγλιες της. Καυ' ην στιγμή περνούσαν στην τραπέζα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ο ΑΦΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ Κ4ΡΠΟΣ

'Η Μαντώ είναι τώρα πολύ ευχαριστη ιένη από τον άνδρα της. 'Ο καιμένος ο σύζυγος της, διά να την ευχρηστήγη έκοψε και το ταγκρό που άκριβη να μη κενύση πλέον εις τ' έσθης.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΜΟΥ

Ο Έρωτας με μάτια τρομακμένα και χείλη μωχωμένα από πόθο, σπρώχνει τη θύρα κι έχρατα σ' εμίνε, με φέρο στο πανμορφό του πιδύ, πριν ημερωθεί με και μιά δαίλι ν' εμίζουν οι καρδιές μας και τα χείλη!

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝ'ΓΝΩΣΤΩΝ
Συναρκώσ σημερινή την δημοκρασίαν των γνωμών εις τόν 'Ελευθέριον Γάμον.

Μία γυναίκα ή οποία είναι λεπίτι εις τα αίσθημα, ή ή οποία θεωρεί το δάκρυγιον προ βλητικόν γ'αυτήν π'οπει να μην βίλη ποτέ στεφάνι, ήμπορεί κάλλιστα να ζήη άφωσι, ωμένη εις έναν άνδρα κ' αν δεν ταυμάζουν, δίχως φασαρίας, διαζύγια κλπ., να άποσποθή ή γυναίκα και να ζήητη σ' άλλον την ευτυχίαν της. Αυτό είναι το κάλλιστον, κ' φοίβε Δελινε, έπειδή δεν ζούμε πείσι στον πληρό καιρό.

Έρ' όσον οι Κοινωνικοί Νόμοι εξακολουθούν ναχουν τη δύναμη να δεσμεύουν το κάθε τι μ'ε, δεν μπορεί να υπάρχει έλευθερος γάμος. Καί μιά που ή Κοινωνία, δεν έφρασε στο σημείο να δ'νη την ίδια ύπόληψιν σ' ένα ό όποιος ζή με έλευθερο γάμο, με κείν,ν που ζή με σύζυγον, δεν μπορεί να δώση κανείς την συγκατάθεσίον του για ένα έλεύθερο γάμο. Καί τή στιγμή που δεν μ'προϋν να γίνονιν αυτά, θάταν εδικτός να επεκράτουν τουλάχιστον τέτοιες ιδέες, όπτε στή πρώτη διαφωνία δύο συζύγων, να μπορούσιν να παίρνονιν εύκολα τα διαζύγιό τους, και χωρίς να βρύνεται το παράπαν ή ή τόλμησιν των.

Όσο για μένα, θα ηήχημιν νι σβουσή κάθε τι που βίσκεται εμπόδιο στην άόλυτη ελευθερία του ατόμου. Και σάν ή ελευθερία του ατόμου κυριαρχήσθ, θί επ'ακολουθήσθ συνεπώς και ό θεσμός του έλευθερού γάμου.

αμμένος δεν έμελέτησαν κατά βάθος. Δε μπορώ να φαντασθώ τιμή χωρίς οικογένεια, και οικογένεια χωρίς τιμή. Και δε μπορεί βέβαια να υπάρξη τιμή, ούτε οικογένεια, όταν ό καρθένος μας με τα δικαιώματα που άπορροϋν από τον έλευθερο γάμο μπορεί ν' αλλάξη ή ή ή γυναίκα α αλόγως της όρέσεός του.

Έτσι π'σ'ά 'ε τον έλευθερο γάμο γνωρμόνοι οι έφυλλοι θάχουν το δικαίωμα να παίρνονιν την άδελφή μας, να παίρνονιν τη χήρη μας, μονάχα ίσως για λίγο καιρό, ός ότου να την απολαίσουν και έπειτα με τά χροσά της ελευθερίας φερά—όπως ειδα να τ' αποκαλή κάποιος εις το προηγούμενον φύλλον—να μπορούσιν να πετάξουν προς άνευθρον θεού θύματος, προς νέας κατακτήσεις, για να χορέσουν τα άκόρεστα πάθη των.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΚΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΗΣ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΤ ΣΑΛΟΝΙΟΥ.
Τό δοναχίτερον δήγημα του Πιέρ Λοσι = ΕΙΠΣΗΣ = Μία συναρπαστή σκηνή της εποχής εις την δην σε άλλα

Κατά τον έγω τόρα έσκέφθη. Έκοψε τάχα το ταγκρό κ' άοχισε της έρωμένες. Θά τον πνίξω τόρα.

Κ' έκτίπησε την πόρτα το δωματίου. Καρμιά απάντησε. 'Η Μαντώ έγινε εσω φρονών.

Έδωσε μιά της πόρτας και την άνοιξε. Τότε προ των οφθαλμών της παρουσιάσθηκε ένα θέαμα έντελώς άπροσδόκητον.

—Τι έννοείτε! —Δέν μου μιλήσατε για κάποιον κύριον Ραούλ Ριβέρτα, ό όποιος μπορούσε να γίνη φίλος μου; —Λοιπόν; Δέν θέλετε; —Όχι. Δέν έπιθυμώ διόλου να τον γνωρίσω διότι, σ'άς βεβαίω, τάρα που μού προτείνετε την φιλίαν σας, δεν έχω ανάγκην της δικής του.

—Εν τούτοις θέ έρχομαι στιγμές που θα εισθ εχθραστήμεθα ύ έχετε ένα φίλον συνομιλητα; —Και ούς; —Εγώ, κατά πρότον είμαι μεγαλήτερος σας. —'Η διαφορά είναι τόσον μικρή... —Όπ ποδίποτε είμαι μεγαλήτερος σας. Άλλωστε εγώ δεν μπορώ να διαθέσω σας ώρα έπιθυμείτε. Έχω καθήκοντα οικοκυρας εδώ μέσα, έχω πρό παντός καθήκοντα προς τον πατέρα σας. Δεχθήτε τον φίλον, τον όποιον θα σ'άς συστήσω. Είμαι βεβαία ό τι μ'είπθ του θα συνδεδίε σε ός.

—Βεβαίως άφού μού τον σισισατε ούς. Πότε θα τον δώ; —Άδριον. Θά του γράμω και θα τον παρακαλώ να γεματίσθ μαζί μας. Σε λίγο ή Φρανοίνα έγγραφε στον Ραούλ. —Μή με περιμένε στο κίσκο. Έλα στή βίβλα. Θά ελθ' εει για να σε δεχθώ. Θά γνωρίσης τον υιόν του κ. Σεραμί και θα γεματίσης μαζί μας. —'Ο Ραούλ, όταν ε'ιάρισε το γράμμα, έσκέφθη:

—Πρέπει να φοβούμαι ή να ελιπίσω; —Απεράσιος όμως, παρά τους διαταγμούς του, φωνή επείθεθς στας διαταγές της Φρανοίνας και το ίδιο βράδυ ήλθε στην επαυλίαν. —'Ο κ. Σεραμί, ό 'Αδριανός και ή Φρανοίνα εύρισκοντο στο σαλόνι.

—'Η Φρανοίνα παρουσίασε τον Ραούλ στον άδρα της και κατόπιν εις τον Άδριανόν. —Χαίρω πολύ, κύριε, ειπεν ό άνακριτής. Χωρίς να σ'άς γορίσω, έφερόντισα για σά; τή παρακλησίη της; σ'ούχονυ μου και λογίζομαι ευτυχής, διότι έπέτυχθ, κατά την έπιθυμίαν σας, τον διορισμόν δασκάλου εις Λαδενόν. Εί' θα ευχαριστημένος από την θέσιν σας; —Μάλιστα, κύριε. Άλλ' έπιθυμώ κάτι καλύτερον, άπήνησε ό Ραούλ άφελής.

—Τό έννοση. Ποίαν θέσιν έπιθυμείτε; —'Ο εισπράκτορ των φόρων της Βελλεγάρο άπέθανεν. 'Η θέσιν τόρα είναι κενή. —Θί την έχετε, άνέκραξε ζωηρώς ό Σεραμί. Θά την ζητήσω και δεν θα μου την άδνηθού. Χαίρω δε πολύ γιατί εμει θα σ'άς έχωμεν πλησιέστερον.

Κατόπιν ό Σεραμί εξέφρασε στον Άδριανόν την έπιθυμίαν του να γίνη φίλος του Ραούλ.

'Η Φρανοίνα ήτο κάτοχος. Σκεπτόταν ότι ό Ραούλ θα ήτο τόρα τόσον κοντά της, εις άπόστασην δεκα λεπτών της ώρας από την άδελφήν της.

—Καί τί καμείνεις; —'Η δεξίωσόν σου, άνέκραξε τρέμων ό νεός. —Ν.Ι., σύντροφός μου άδελφός μου.

—'Ετόνισε την τελευταίαν λέξιν, παρατηρούσα αυτόν με τέτοια έντασίαν, όστε άσφαλώς θά διεσκόδασε όλες τας κακάς σκέψεις που υπήρχαν στή διάνοιά του. —Σεις, άδελφή μου, σύντροφός μου άνέκραξεν. —'Ω, πού, θ' αγακώμεθα. Άν έπιθυμείτε, θα κάνομε μακροχρόνιο περιπάτου εφιππια και θα περνώμε τον καιρό με τας πλέον ευχόριστους διασκεδάσεις. Άί είσθε μία πολύ καλή κυρία. Σας ευχόριστώ και σ'ας παρακαλώ μάλιστα όπως μη προσέθετε και τρίτον, διότι δεν θέλω άλλος κανείς να συμμειθξθ της ευτυχίας μας.

ΗΛΕΚΤΡΟΣΚΟΤΙΣΜΟΣ

—'Ο κ. Νώντας.—Μάρθα, δεν έχομεν άπόψε ερεθμα... Μάρθα.—Και πολύ, κύριε. Δεν βλέπετε; —'Η ποστα της κίμαράς μου είναι άνοικτή... —'Ο κ. Νώντας.—Βρε γάχα, δεν σου μιλά για το ερεθμα του άέρος... Ηλεκτρικό δεν εχόμε.

—Μάρθα.—Δεν βλέπετε, κύριε; Έχω άνάψει όλα τα λαμπιόνια... —'Ο Νώντας.—Βρε παιδι μου, έχεις άνάψει όλα τα λαμπιόνια και δεν βλέπω τη μύτη μου; Φέρε τ'ό λύχνο να δοίμε λίγο φώς... Τι κρότος είν' αυτός; Μάρθα.—Τίποτι, κανένα κάρρο θα πέρασε... Μιά φωνή.—Άχ, άχ!

—'Ο Νώντας.—Τι τρέχει; —'Η φωνή.—Σκοτώθηκα. Νώντας.—Σύ είσαι, Εθανθία; —'Η φωνή.—Εγώ, Νόνας μου. Σκοτώθηκα. —'Επίηα στο σαλόνι να πάρω κατι. Νώντας.—Ευλογημένη, δεν άναβες τό ήλεκτρικό; —'Η γυναίκα του Εθανθία.—Τό ειχα άνάψει, γ'ι' αυτό δεν έβλεπα διόλου... (Πέφτουν να κοιμηθούν).

(Την νύκτα ό Νώντας άκούει θόρυβον μέσα στο δωμάτιον της άρηρετής. Σπύρνεται και πηγαίνει έξω από την πόρτα για να δή τι συμβαίνει.)

—Νώντας.—Μάρθα, κοιμάσαι; Μάρθα.—Όχι... Νώντας.—Πούδες είναι μέσα; Μάρθα.—Κανείς. Νώντας.—Τι κανείς που εγώ άκουσα όμιλεις. Καί ένα νέο νούμερο πάλι; Μάρθα.—Όχι, κύριε. Είμαι όλομόναχη. Άν δεν πιστεύετε περάστε να δίτε.

—Νώντας.—Νά δώ; Πώς διάβολο να δώ χωρίς φώς... Έ... πούδες είν' αυτός. Μάρθα.—Κανείς, ούς λέγω. (Άίτηνος ερχεται το ερεθμα και το λαμπιόνι άνάβει.)

—Νώντας.—Αυτός εκεί. Αύτός ό άναυδής... Τι θέλετε κύριε μέσα στην κάμαρα του κοριτσιού; Μάρθα.—Είναι ό ήλεκτροτής, κύριε. Έρθε τόσον διακόπη. Νώντας.—Νά κλείσω τον διακόπη και να γκεμωτασκήσθ από δω. Μάρθα.—Και τα λαμπιόνια; Νώντας.—Δεν έχομ' άνάγκη από λαμπιόνια. Έχομ' έσένα που είσαι τών 200... κυρίων...

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,"

Από την ζωή των Νεοπλουτών

Η ΚΑ ΒΕΤΤΑ ΠΑΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Αυτηρότιόν μου μήτερο, "Όπου είμαι καλά, έξ' από λόγου μου, τό ποτον τ' αυτό άπεύχομαι και για ύμās. "Α-κοσον τώρα τι έπαδον πάλι την άπερασμένην Κερια-κην όπου είχαν ύπάγει εις τās Ζαππειός, άχτάςδιά να ποιήσω χαμμία πεντακο-σαριά βόλτες, όποτε εξαί-φνης κι' άποτόμως με στα-ματάει ένας, φωτογράφος και μου λέγει :

— Με τό μπαρδόν, μαν-τάμα, στεκόσαστε λιγοδλι έτσι δά γά σās πάρω μια πλάκα;

— Ρε σύ, του κάνω άμέ-σως κι' άποφάσιξα να θυ-μώσω, τι μ' επέρασες ή-μένα, ωργέ, δια κλεφτρίναν και θέλεις να μου ξεσηκώσης την φυσιογνωμίαν μου ;

— "Όχι, μου κάνει. Να με συγγνώμη. Δεν ήθελον να σās προσβληθώ, μόνο επειδή ναυπηγώ μιαν κινηματογραφικην ταινίαν όπου λέγεται ή «Μεγάλη άσκητος» ήθελον να σās πάρω και σās να παίζεται τό σκηινικόν της άρκουδας, όπου είσθε έτσι γαλακτώδης και με δόδοντας βλοσυρούς.

Γλέπεις τό λοιπόν, παστρικάτάτόν μου μή-τερο, τι σύρω, κοινώς τραβώ, έξ αίτίας αυτής της κακοήθου ερωστίας μου και καλλονής μου, όπου με σταματούν καθ' όδόν οι κινη-ματοποιοι δια να μου πάρουν την φάτσαν; "Όπερ και τό όποιον καλλίτερον ν' άποθνήξω πέρι να με βάνουν εις τό σεντόν.

Ταύτα και άλλοτε περισσότερα και χειρό-τερα.

ΒΕΤΤΑ

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΩΝ

Κάποιος ερωτευμένος νεαρούλης πηδ φίλον κάποια φορά τόν ελα-πέηγε στην "Επιτροπή των Οί-κονομιών

για νάν του κόψη ατέη τό...βήχα. Και μια ώραει δεσποινίδα του [συρμού ή έβλεγάνε και ξεκουμένη Ρίτα έβήγυσε τό βράδυ της πρωτο-χρονιάς

νάσθη ή επιτροπή να κόψουνε [την πήττα.

"Ο κ. Εύτασίας της επιτροπής έπαίξε κάποτε χαρτιά μ' έμένα, κοντσίνα έπαίξαμε. Του λέω :

— [κόψετε κι' εκείνος άπαντά: Κορμένα... Μόνο ένακαλό δενέκαμε ή επιτρο-πή στά άλλα της καλά τά τόσα,

έξ' όλα τά πράγματα έκοψε έβήγυσε άκοπη της πιθεράς τή γλώσσα! Ο ΑΡΙΣΙΟΦΑΝΗΣ

Στίχοι του κάρρου

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ

"Υπάγας Τήν παρατελεπτώσαν έβδομάν εις άπαξ τι καφεαμένιον ίνα ποιήσω κέφιον με άπαξ τινά Γαλλοειδή γυνήν νταλτανέαν νταλτανήν, όπερ έπαίξε χαριέντως τό ντέφιον, πέπονθα έλασιάν τά μάλλα όχληράν, φρικωδιστικην, αλλά και φοβεράν, τό όποιον Πρόθυμον με τό πνεύμα και τό οινόπνευμα,

άλλ' άσθενες τό σαλκίον. "Εκέραξα γοΐν εις άπτήν : — "Ελθέ πολάκιόν μου, εν τή έμη άγκάλη ένθα ώς όδοστρωτή ή καλδια μου πάλλει ίνα παίξωμεν όσπερ πιτσουάκια τών μισοτρίσκων ερωτευμένων τά παιγιδάκια και θα πράξωμεν αξιοήλεπτον παρέαν, τό όποιον όπισθεν έχει ήζ'άγλας την ούρέαν. Οίμοι του τάλαινος και τοί πολυπαθοΐς ότι της καφρασαντούς ό ποΐς βαρέως επέπεσεν επί της ράχέως μου προς άκραν γελιοποίησην του ερωτός μου, τό όποιον έρωσ—κεραμιδοποιείον" Περιμαζεύσας τοιγαροΐν τά ύγρά μου, ήγουν την βρεγμένην βελάν και παρεπο-ώχεόμην άπιάν, [μένα μου, τό όποιον γοΐν όστις κασι εις τόν χολόν φυσά και την γιαούλτην την σακκουλοΐν.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

ΜΙΜΗΣ ΚΑΒΑΛΙΕΡΑΤΟΣ

Χαρακτηριστικά : Μελαχροινός, μάτια μαύρα, μαλλιά όλόμαυρα. Ταλάν εις την Φιλολογίαν. ("Αποστολεύς Δις "Αθηνά Καβαλλιεράτου)

Του Βλάμη τά καμώματα

ΝΕΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

"Αποθανήτω τό λοιπόν, ή ψυχή μου μετά τών άλλοφύλων, ρε Μανιώ μου άλιματοκέρσι-σι και όχτάστιχη... "Α, όλι κλάματα και συγκουνήες... Μή θαρρείς δηλαδή πώς θ' αυτοχτο-νιστώ ή πώς θα μπώ στο σιδερόδρομο της Κηφισάς... Για έξέκαμα μ' έχεις ; Ποτές τώ ποτώ. "Εγώ θ' ή ξήσω άπότου βγάμη ό ήλιος κέρατα, άν κανείς δεν είδε τή γυναίκα τοί κυ-ρίου αυτού...

"Αποφάσιξα τό λοι-πός να βγάνω κ' εγώ ένα παροδικό εικονο-γραφημένο και μη για άνοιξω τά μάτια του κόσμου. "Ε, ρε Βαγγε-λίστρα μου, τά μεγα-λεία σου... Τό όποιον φτάνει να τό διαβάση κανείς για να γίνη προφεσόρος στα κοινωνικά ζητήματα και να γίνη τέτοιος που νάν τόν γλεπή ό κόσμος κι' ό ήμίκσμος που νάν του βγάμη τό κπέλλο. Δηλαδή να πιάνη στο χέρι του τά τραπουλό-χαρτα και νάν τά πιάνη τάραμα και τετα-ταίς κυρτός. Σηγιέμαι άνωφελής ;

Τό μυστήριο λοιπός θάναυ διςέλιδο σαν έλό-γου σου για να έξής ήγουν μια σελίδα όμπρός και μια σελίδα άφ' την άλλη μεριά και πάει λέοντας. Κι' όποιος παίρνει τό φύλλο θα περνά άφ' τά γραφεία (ετοά σπήλαιον του Σωκράτου) για νάν του δίνομε νιά δραμή. Πρωτότυπο πράρμα που προνομιοΐχο σαν τους κηλεπίδεομενους του Προμπονά.

Τώρα άν θές να μάθης και τό περιεχόμενο, άκον και κήγνε.

Σελίδα πρώτη.— Νέα μέθοδο για τό σκα-μίλι. Πώς θα παγαίνης δηλαδή όσου όντας είσαι τρικόσος.

Σελίδα δεύτερη.— Πας θα πηγαίνης στην πρέφα μέχρι έφτά τρεις είτας έχεις άπάνω σου μονάχα δύο μπαξες.

Τίποτις άλλο. Λίγο και καλό, δηλαδή, όπως έλόγου σου, Τοιμαριζω δηλαδή και τώ Θεΰ Δόξα. Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΕΞΥΓΙΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Τό αϊώνιον βόσωνο.

— Κύτταξε, γυναίκα, ός που φτάνη ή τοιγ-κουνιά του σπιτονοικοκυρη μας "Όσο μας αυγατίζει τό νεΐμα τόσο μικραίνει τάς άπο-δεΐξεις του.

Τό Ταλάν της Αιλιής.

— "Ο θιασάρχης μου είλεν ότι τά καλέ ντα έδω στην "Ελλάδα εκτιμώνται μόνον μετά θάνατον.

"Ο φίλος της.— Και κάθεσαι λοιπόν άκόμη

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ Η "ΣΦΑΙΡΑ," ΑΝΗΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ ΚΑΙ ΓΙ-ΝΗΤΑΙ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΚΩΜΨΟΤΕΡΟΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΘΗΝΑΪ-ΚΩΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΤΗΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 1.50 ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΑΙ ΙΔΙΑΙ